ΑΡΜΟΣ

ΦΥΛΛΟ Ι ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΕΘΝΟΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ

Κατά τήν ομοιοπαθητική ιατρική είναι δυνατή η αφύπνιση και καθοδήγηση ενός οργανισμού προς την σωστή και σωτήρια κατεύθυνση και ανάταξη διά ενσταλλάξεως ελαχίστων ποσοτήτων καταλλήλων ουσιών, και παθογόνων μάλιστα, που καταφέρνουν όμως να διασαφηνίσουν και ξεκαθαρίσουν την ταυτότητα του Εχθρού.

Μια σταγόνα Ελληνικότητος που δρα ως προβολέας και μικροσκόπιο, για μια εις βάθος διευκρίνιση και αφ-ορισμό, για μια εκ του κυτταρικού ακόμη επιπέδου ανάλυση κι εκθεμελίωση του πολυπολιτισμικού εφιάλτη, μια σπιθαμή ιερότητος στην μηδενιστική εφήμερη καθημερινότητα, μία μικρή κοιτίδα Παραδόσεως στην εφήμερη αστική κουλτούρα των μαζών, δύναται λοιπόν κατ' αρχήν να (συν)επιτελέσει θαύματα.

Μία τέτοια ισχυρή κι αδέκαστη, καθαρή και φωσφόρος σταγόνα θα είναι και το λιτό δελτίο μας εφεξής, ως μία μόνον προμετωπίδα μιας βαθύτατα κι ουσιαστικότατα υποκειμένης υποστάσεως. Μακράν της ψηφιακής λαίλαπος και των ηλεκτρονικών βιβλίων, επιστρέφουμε στην μοναδικότητα του τυπωμένου χαρτιού και του διακτινισμού των Ιδεών μας μέσω της συντροφικής διακινήσεως του εντύπου μας. Το διαδίκτυο σίγουρα ανοίγει νέους δρόμους και παρέχει πολλές δυνατότητες. Η χωρητικότητα των σκληρών δίσκων σαφώς και δύναται να χωρέσει εκατομμύρια βιβλία, περιοδικά και μουσικούς δίσκους. Η αγνή , αιώνια, αμιγώς λαϊκή, όμως, έκφραση και διάδοση των ιδεών γίνεται μονάχα διά μέσου της ανθρώπινης επαφής και επικοινωνίας. Δεν μας ενδιαφέρει το αντίτιμο μήτε ακόμη η ποσότητα των διακινούμενων δελτίων.

Με αυτό το βήμα εκφράσεως ορθώνουμε μιαν αδάμαστη κι αποφασιστική αγωνιστικότητα, που καλεί τους τελευταίους πιστούς μιας καθ᾽ όλα σκλαβωμένης Ελλάδος να ορθώσουν το ανάστημά τους απέναντι στον καθημερινό σύγχρονο εφιάλτη. Καλούμε δε να μη διαβάζονται μονάχα όσα γράφονται – αλλά, να προσέχονται ακόμη τα μάτια και τα χέρια όσων συντρόφων διακινούν το δελτίο μας. Η ίδια μας η επιβίωση, η ίδια μας η ζωή, ολόκληρος ο Αγώνας μας χαράσσεται καθημερινώς σε αυτά.

Απευθυνόμαστε σε όσους Έλληνες αρνούνται να υποταχθούν και να προσκυνήσουν. Στους διαλεχτούς με αγέρωχη κι απαράπειστη αετίσια βέβαιη ματιά, που αντικρίζουν στον πλαδαρό χαλιναγωγούμενο νεοέλληνα αστό τον εχθρό της Αιωνίας Ελλάδος…

…Στους πείσμονες εθνοφυλετικά σκεπτόμενους, στους καταγκρεμιστές της τυραννίας των υλιστών-κεφαλαιοκρατών, στους συνειδητούς εχθρούς ολοκλήρου του πολιτικού κατεστημένου της ψευδώνυμης κήβδιλης πολυεθνικής εταιρείας «κράτος ελλήνων».

Δεν υποσχόμαστε μήτε πλήθη αναγνωστών ή συντρόφων μήτε ψήφους. Δεν στοχεύουμε στην μαζικοποίηση των δομών μας. Αποσκοπούμε στον σχηματισμό ενός Δεσμού Ελλήνων, συνεχιστών της Αρίας Ελληνικής Παραδόσεως, αποφασισμένων να παλέψουν για έναν Νέο Τύπο Ανθρώπου, ολοκληρωτικώς αντίθετο από τον άμορφο κι άψυχο σύγχρονο μαζάνθρωπο. Δίχως πολιτικούς συμβιβασμούς, δίχως κοινωνικές υποχωρήσεις, δίχως υπεκφυγές προς τέρψιν του ενδιαφέροντος κατά το δυνατόν περισσοτέρων μαζανθρώπων.

Αγωνιζόμαστε μονάχα για Αίμα και Γη: για την Φυλή και την Πατρίδα. Για τους νεκρούς ήρωες και τους αγέννητους που πασχίζουν μέσα από εμάς για την ύπαρξή τους, τους χιλιοξεπουλημένους από τους διάττοντες αστέρες της δημοκρατικής χαβούζας χάριν εισρεουσών ορδών αιμοδιψών για λευκό αίμα διπόδων πλασμάτων, με τα οποία οι ελεεινοί βδελυροί σφουγκοκωλάριοι του Συστήματος, κατά τις επιταγές των αφεντών τους, επιζητούν να μας εκτοπίσουν.

Αγωνιζόμαστε για το Είδος και την Φύτρα μας, τον χαρακτήρα και την Ιδέα που φέρουν – με αυταπάρνηση πλήρη και ακλόνητη εσωτερική βεβαιότητα, για τους συντρόφους μας και τον ζωτικό μας χώρο υπάρξεως, αναπλάσεως και αναγεννήσεως μιας υπέρλαμπρης Ελλάδος και μιας νέας Γενιάς Ελλήνων.

Διαδρομές στην Αθήνα της παρακμής

Μεγάλωσα στην Ελληνική επαρχία. Όμως εδώ και τρεις δεκαετίες επισκέπτομαι κατά διαστήματα την Αθήνα. Παλαιότερα ως ενδιάμεσο κόμβο ανάμεσα στα ταξίδια μου προς διάφορες πόλεις, για να αγοράσω βιβλία που δεν έβρισκα στην επαρχία και για να συμμετάσχω σε κάποιες εκδηλώσεις. Τα τελευταία χρόνια την επισκέπτομαι πολύ πιο συχνά, και συνήθως για διαφορετικούς λόγους από ότι παλαιότερα. Τώρα πλέον περνώ από την Αθήνα καθώς μετακινούμαι από πόλη σε πόλη, ψάχνοντας να βρω την επόμενη προσωρινή κακοπληρωμένη θέση εργασίας. Εδώ και μερικά χρόνια, ο εποικισμός της Ελλάδος από ορδές λαθρομεταναστών από κάθε γωνιά της γης, με ανάγκασε να γίνω μετανάστης στην ίδια μου την χώρα.

«Να φύγουν οι λαθρομετανάστες. Θέλουμε την πατρίδα μας πίσω. Θέλουμε την γειτονιά μας και πάλι Ελληνική», είναι τα κεντρικά συνθήματα σε κάποιες συγκεντρώσεις αγανακτισμένων κατοίκων της Αθήνας, που αντιδρούν στον εποικισμό. Συμφωνώ με όλα αυτά τα συνθήματα. Μόνο που δεν θα συμφωνήσω με τους περισσότερους από αυτούς στο ποια ακριβώς είναι η Αθήνα που «θέλουμε πίσω» και στο πότε ακριβώς προσδιορίζεται η χρονική περίοδος που η «γειτονιά μας» στην Αθήνα ήταν «Ελληνική» - αλλά και το τι ακριβώς εννοούμε «Ελληνική».

Σίγουρα, η σημερινή κατάσταση είναι κατά πολύ χειρότερη από αυτήν του 80. Βέβαια, ο κίνδυνος να γίνει η κατάσταση δια παντός μη αναστρέψιμη, είναι άμεσος, κάτι που δεν συνέβαινε παλαιότερα. Με την εγκατάσταση τόσο μεγάλου αριθμού αλλοφύλων, σε λίγες δεκαετίες οι Έλληνες θα αποτελούν στην Αθήνα μια μικρή μειονότητα και σε βάθος χρόνου θα εξαφανισθούν. Όμως σίγουρα δεν είναι η δεκαετία του 80 η «πατρίδα μας που θέλουμε πίσω» και ούτε τότε που η Αθήνα ήταν και τόσο «Ελληνική».

Περνώντας από διάφορα σημεία στο κέντρο της Αθήνας, ξυπνάνε στο μυαλό μου οι αναμνήσεις από το παρελθόν, από τις πρώτες επισκέψεις μου δεκαετίες πριν, όταν ακόμα δεν υπήρχε ο εποικισμός από τους λαθρομετανάστες. Και τότε δεν μου άρεσε καθόλου η Αθήνα. Τότε μιλούσαμε για την τσιμεντοποίηση, για τον ατομικισμό και την δημιουργία μαζανθρώπων, για τις κακόγουστες πολυκατοικίες από μπετόν, για το νέφος και για τον καταναλωτισμό. Τότε βρισκόμασταν πλέον ήδη σε περίοδο που οι αστοί παρίσταναν τους νεόπλουτους, κυριαρχούσε ο πολιτιστικός «νεοπλουτισμός» και μια απότομη κούφια αστική «ανάπτυξη». Τώρα από «νεόπλουτοι» έγιναν «νεόπτωχοι» και αντί να μιλούν όπως τότε για «ανάπτυξη», μιλούν για «οικονομική κρίση». Σήμερα είναι σαφές ότι βρισκόμαστε σε περίοδο της πιο ακραίας καταπτώσεως και παρακμής που έχει ζήσει ποτέ αυτή η πόλη στην ιστορία της. Δεν είναι όμως αυτή η παρακμή κάτι το απρόσμενο. Ο σπόρος αυτής της σημερινής παρακμής υπήρχε από όσο θυμάμαι την Αθήνα, από την πρώτη φορά που την είχα επισκεφθεί.

Τα μέσα μεταφοράς

Περνώντας πρόσφατα από το λιμάνι του Πειραιά, είδα τον αποκλεισμό του από χιλιάδες οδηγούς ταξί και αποκλεισμένα κρουαζιερόπλοια με χιλιάδες τουρίστες να μη μπορούν να αποβιβάσουν τον κόσμο και να φεύγουν. Θυμήθηκα την πρώτη μου φορά που είχα πάρει ταξί στο λιμάνι του Πειραιά, πριν από δεκαετίες, ερχόμενος με κάποιο πλοίο . Τουλάχιστον τρία μεροκάματα πλήρωσα στον ταξιτζή μέχρι να φθάσω στον προορισμό μου, για μια απόσταση λίγων χιλιομέτρων που διανύσαμε μέσα σε δύο ώρες, κάνοντας βόλτες σε ολόκληρη την Αθήνα. Δεν είχα πέσει σε «περίπτωση», απλά τότε δεν είχαν απαγορευθεί ακόμη οι «πολλαπλές επιβιβάσεις» και όλα τα ταξί έτσι λειτουργούσαν. Και ήταν δύσκολο να πάω με αστικό λεωφορείο ή με εκείνα τα τρόλεϋ που είχαν αγοράσει από την ΕΣΣΔ, καθώς ούτε εγώ γνώριζα τότε την Αθήνα, αλλά ούτε κατάφερα να συνεννοηθώ με κάποιον από τους δεκάδες δημόσιους υπάλληλους σταθμάρχες που είχαν στήσει κιόσκια και πωλούσαν εισιτήρια παντού, αφού και αυτοί δεν γνώριζαν τίποτα παραπάνω για τα δρομολόγια, πέραν του ποια λεωφορεία περνούσαν έξω από το συγκεκριμένο κιόσκι στο οποίο πωλούσαν εισιτήρια και το που πήγαιναν. Την θέση αυτών των σταθμαρχών, πήραν τα μηχανήματα αυτόματης πωλήσεως με 1 ευρώ και 40 λεπτά το εισιτήριο, όσο ήταν δηλαδή κάποτε πεντακόσιες δραχμές. Με τόσα χρήματα κάποτε μπορούσες να πάς πάρεις τραίνο μέχρι την Θεσσαλονίκη, τώρα μπορείς να πας γρήγορα από το Μοναστηράκι στο Σύνταγμα. Έφερε όμως ταχύτητα στις μετακινήσεις το ΜΕΤΡΟ. Τόση ταχύτητα, που κατά την επέκτασή του, δεν καθυστερούν ούτε λεπτό για να παρακάμψουν τον βωμό των 12 Θεών και άλλα αρχαία μνημεία που ανακαλύπτονται κατά τις ανασκαφές. Τα παραχώνουν κάτω από το χώμα ώστε να μη καθυστερήσει το ΜΕΤΡΟ.

Στον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο, από την δεκαετία του 80 και μετά, η ίδια εικόνα. Αριστερά και δεξιά τα λεγόμενα "γκράφιτι" , που σε οποιονδήποτε υγιή άνθρωπο προκαλούν φρίκη με την κακογουστιά τους. Δεκάδες παιδιά θυσιάζουν χρόνο και χρήματα σε μπογιές για να τοποθετούν στους τοίχους λατινικά γράμματα, το ένα δίπλα στο άλλο βαμμένα με κάποιο χρώμα, όλα μονότονα, όλα παρόμοια μεταξύ τους και δίχως την παραμικρή μορφή γούστου ή τέχνης. Αυτά τα παιδιά ποτέ δεν έχουν σκεφθεί καν ότι θα μπορούσαν να ζωγραφίσουν ο,τιδήποτε καλύτερο από αυτό. Χαρακτηριστικό δείγμα της κυρίαρχης υποκουλτούρας της εποχής.

Στο ΜΕΤΡΟ.

Καθώς κατέβαινα τις σκάλες προς το ΜΕΤΡΟ, στο τελευταίο σκαλοπάτι και κρυμμένη πίσω από την γωνία ήταν μια 65άρα ντυμένη γριά, που έλεγε τραγουδιστά σε όσους περνούσαν βιαστικοί: «Είμαι πολύ άρρωστη και δεν έχω λεφτά να αγοράσω εισιτήριο για να πάω σπίτι μου». Και, ενώ το έλεγε, δονούνταν ολόκληρη από πάνω μέχρι κάτω, πολύ έντεχνα, σαν να γίνονταν κάποιος σεισμός, και τρεμόπαιζε και την φωνή της στον ρυθμό της κίνησης. Σταματούσαν πολλοί και της έδιναν 1.40, όσο κάνει το ένα εισιτήριο. Μα η γριά δεν έφευγε να πάει σπίτι της, παρότι είχε τα λεφτά για το εισιτήριο. Μέσα σε λίγη ώρα μάζευε τόσα όσα δεν μαζεύει ένας εργάτης που δουλεύει κομπρεσέρ σε συνεργείο δρόμων. Και κάποια στιγμή την είδε η κοπέλα που δούλευε ως Security. «Απαγορεύεται να ζητιανεύετε εδώ, να πάτε πάνω ή να φύγετε της είπε». Η γριά έπαψε απότομα να τρεμοπαίζει την φωνή της και έβρισε την κοπέλα με πλήρη ορθοφωνία. Έπειτα με βήμα γοργό μπήκε στο ΜΕΤΡΟ που μόλις έφθασε, από την ίδια πόρτα που μπήκα και εγώ. Καθώς το ΜΕΤΡΟ κινούνταν δεν έκατσε, ούτε έπιασε κάποιο κάγκελο για να στηριχθεί. Κρατιόταν πολύ καλά και δεν ήταν άρρωστη… Άλλαξε η εποχή, παλιά όλοι το έπαιζαν νεόπλουτοι και έδιναν όσο περισσότερα χρήματα μπορούσαν στους ζητιάνους, ώστε να φανούν στους αγνώστους που τους κοιτούσαν ως πλούσιοι και «ευσπλαχνικοί». Τώρα είναι της μόδας το ανάποδο, να παριστάνουν τους χτυπημένους από την οικονομική κρίση. Έτσι τώρα λίγοι δίνουν λεφτά στους ζητιάνους και αυτοί χρειάζονται νέα εφευρετικά κόλπα. Εκείνα τα παλαιά, της δεκαετίας του 80 και των αρχών του 90 δεν πιάνουν πια, όπως αυτό , με την γύφτισσα που για πάνω από 5 χρόνια συνεχόμενα γύρναγε πάνω κάτω με τον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο και έλεγε «ο άνδρας μου είναι φαντάρος και δεν μπορεί να εργαστεί και ούτε εγώ μπορώ γιατί έχω δύο μικρά παιδιά και δεν έχω να τους αγοράσω γάλα». Γέμιζε τσουβάλια με κέρματα σε κάθε γύρο με τον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο και μαζί με τις κρατικές επιδοτήσεις της εποχής, όχι απλώς γάλα στα παιδιά της , αλλά και ελικόπτερο για τον γάμο τους θα τους είχε αγοράσει (ήταν τότε της μόδας στους γύφτους οι γάμοι όπου ο γαμπρός κατέβαινε με ελικόπτερο).

Μπήκα λοιπόν για μια ακόμη φορά στο ΜΕΤΡΟ. Πάνω από τις καρέκλες έχει διαφημίσεις. «Θεέ μου τι μπλε ξοδεύεις για να μη σε βλέπουμε» έγραφε μια διαφήμιση και γύρω από τα λόγια είχε για φόντο σύννεφα και ουρανό. Μια χοντρή έβγαζε την διαφήμιση φωτογραφία με το κινητό της και έδειχνε να είχε χαρεί πολύ. Η φράση είχε υπογραφή «Οδυσσέας Ελύτης» και την διαφήμιση είχε βάλει κάποιος κρατικοδίαιτος οργανισμός που ασχολούνταν με ποίηση. Και όμως ο Ουρανός , μα και ο Ουράνιος Θόλος ολόκληρος δεν φτιάχτηκε από τον Θεό με σκοπό να μην τον βλέπουμε όταν τα κοιτάμε, αλλά ακριβώς για τον αντίθετο σκοπὀ. Όλα αυτά φτιάχτηκαν ώστε κοιτώντας τα, είτε τον Ουρανό, είτε κάθε τι γύρω μας σε αυτόν τον Κόσμο, είτε βαθειά μέσα στην ίδια μας την Ψυχή, να μπορούμε να βλέπουμε τον Θεό μέσα τους. Και ο άνθρωπος της Αθήνας, ζώντας μέσα σε τσιμεντένια γιγάντια κλουβιά και στοιβαγμένος μέσα σε μεταλλικούς ντενεκέδες κινούμενους με μεγάλη ταχύτητα σε υπόγεια τούνελ, έχει σταματήσει προ πολλού να κοιτάει τον Ουρανό και έχει ξεχάσει προ πολλού το πώς και που να βλέπει τον Θεό.

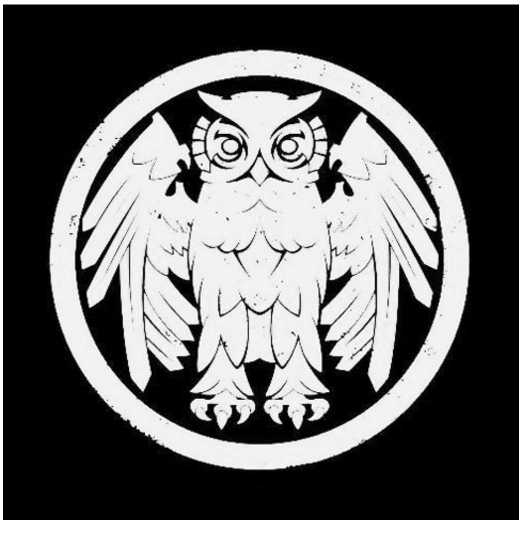
Η συνέχεια στο επόμενο

ΓΛΩΣΣΑ: Η ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ

Το παρόν άρθρο έχει ως θέμα του την εξέχουσα σημασία της γλώσσας. Σκοπός του Εθνοκοινοτικού μας Δεσμού, μεταξύ πολλών άλλων, είναι και η διαφύλαξη και προαγωγήολοκλήρωση της γλώσσας μας στην ακεραιότητά της, τόσο από τις επιδράσεις αλλοτρίων γλωσσών, όσο και από τον εκ των έσω εκφυλισμό της, που και αντικατοπτρίζει τον εν γένει εκφυλισμό του λαού.

Είναι αδιανόητο στον εθνικιστικό χώρο όχι μόνον να μη αναλαμβάνεται ενθέρμως η προώθηση της ορθής εκμάθησης της γλώσσας μας, όπως και του ιστορικώς, αισθητικώς και λειτουργικώς εξεχούσης σημασίας αλλά κατακρεουργημένου πια επίσης τονισμού της, αλλ απεναντίας να μη υπάρχει μάλιστα ουδεμία μέριμνα για την διαφύλαξή της, μέχρι του σημείου να κατηγορείται ο φορέας μας ως αναχρονιστικός επειδή (μπορεί και) εμμένει στην ορθή χρήση της γλώσσας μας: η οποία και αποτελεί τον κατ' εξοχήν το «φέρον κύμα» των εθνοφυλετικών μας παραδόσεων, (συλ)λογισμών, συναισθημάτων, πόθων μυχίων, Μύθων δικών μας, τελειωτικών μορφοποιών της Ψυχής και του Νού μας…

Η γλώσσα είναι το μέσο με το οποίο εκφράζουμε τις σκέψεις, τα αισθήματα και τις επιθυμίες - και με το οποίον είμαστε αντιστοίχως σε θέση να κατανοήσουμε τις σκέψεις, τα αισθήματα και τις επιθυμίες των άλλων με τους μοναδικούς ήχους, σήματα και λέξεις που διαθέτει. Γι ' αυτό αποτελεί κεντρική πνευματική κληρονομιά και θησαυρό κάθε έθνους, αφού μέσω αυτής όλες οι σκέψεις, τα συναισθήματα και οι πόθοι που έχει κυοφορήσει και βιώσει ένας λαός ξεκλειδώνονται, ενσαρκώνονται κι απελευθερώνονται μαγικά με λέξεις και ήχους, των οποίων η μεταφορά από την μία γενιά στην άλλη (όπως και από την δική μας στην επόμενη) συνιστά ιερό καθήκον και αποκλειστικό προνόμιο συνάμα. Η διαφύλαξη της γλώσσας μας και η προάσπισή της ως ιεράς παρακαταθήκης υποσημαίνει να παραμείνουμε πιστοί στο πνεύμα των προγόνων μας, παραλαμβάνοντας γνησίως σεβόμενοι ό,τι αυτοί έπραξαν και ένοιωσαν – που μας μεταλαμπαδεύονται μέσα από γλώσσα, ποίηση, τραγούδια δημώδη και χορούς, αρρήκτως με το Αίμα και

το Πνεύμα τους συνυφασμένα και ζυμωμένα. Η κατ' ουσίαν άρνηση της θείας ελληνικής γλώσσας μας ως οργανικής ολότητος και συνεχείας, από την ομηρική και την κλασσική ώς τις ντοπιολαλιές της κάποτε γάργαρα αναβλυζούσης δημώδους, συνεπά- γεται την άρνηση του εθνικού πνεύματος - όπως και η βεβήλωσή της διά μέσου αδιανοήτων νεωτερισμών, με βάση όχι ένα καλώς νοούμενο προοδευτικό πνεύμα αληθούς ανελίξεως αλλά, κυρίως, ένα αλαζονικά από την εποχή του (και το Σύστημά του) παραφουσκωμένο αντι-πνεύμα, φανατικά αντίθετο σε κάθε παράδοση χάριν «εκμοντερνισμού». Εξ' ού και οι εκάστοτε κατακτηταί μιάς χώρας προσπαθούν με κάθε τρόπο όχι μόνον να επιβάλουν την δική τους γλώσσα στα υποταγμένα τους έθνη αλλά να επιβάλουν, εφ' όσον και καθ' όσον δύνανται, και την απάρνηση της ιδίας των εθνών γλώσσης. Έτσι και μόνον γίνεται κατανοητή η αποφασιστικότητα των εκάστοτε υποταγμένων εθνών για την διαφύλαξη της εθνικής και πνευματικής τους κληρονομιάς διά μέσου της γλώσσας τους. Πράγμα που, όμως, δεν παρατηρείται κατ' αναλογίαν και έναντι της πλέον ακραίας εκφυλιστικής πιέσεως εκ μέρους του σημερινού αποβλακωτικού Συστήματος, καθ' όσον αυτή η υποταγή φέρει επιγραφές «ελευθερίας» και αποκοιμίζει βαθύτατα, ώστε η στυγνή και καθολική και βαθύτατα, εκ των ένδον, εκκινούσα και ριζωμένη εξευτελιστική κι εκφυλιστική δουλεία του να παραμένει αδιόρατη – για τους πολλούς τουλάχιστον: στην εποχή, όμως, ακριβώς της κυριαρχίας των αριθμών αντί των ποιοτήτων, ως καταλύτου της εν λόγω δουλοποιήσεως…

Ώστε, για να παραμείνουμε πιστοί στο πνεύμα των προγόνων μας, οφείλουμε να παραμείνουμε πιστοί και στην εθνική μας γλώσσα .

Η πίστη απέναντι στην γλώσσα μας αποτελεί όχι μόνο ένα δικαίωμα αλλά πρωτίστως ένα ιερό καθήκον, όπως και η προάσπισή της, διότι είναι δική μας όπως και η Πατρίδα μας . Οι πρώτες λέξεις που ακούσαμε από τα χείλη των γονέων μας ήταν αυτές της εθνικής μας γλώσσας . Μέσω αυτών λάβαμε την πρώτη πνευματική μας τροφή, διότι αυτές έδωσαν περιεχόμενο σε όλα όσα έβλεπαν τα μάτια μας και σε ό,τι ήταν δυνατόν να αντιληφθούμε μέσω όλων μας των αισθήσεων αλλά και διαισθήσεων. Με την γλώσσα μας ερχόμαστε πιο κοντά στον τρόπο σκέψης των προγόνων μας, ο οποίος και αποτελεί τον δρόμο που συνεχίζουμε ώστε να γινόμαστε και πνευματικά/ψυχικά οι κληρονόμοι τους, με τον ίδιο τρόπο που τους διαιωνίζουμε διά της φυσικής μας παρουσίας. Αν επιδείξουμε περιφρόνηση έναντι της γλώσσας μας, τότε θα αποδειχθούμε αγνώμονες απέναντι στους γονείς μας και στους προγόνους μας που την διεφύλαξαν για εμάς.

Οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε ως εχθρό όποιον επιτίθεται στην γλώσσα μας, καθώς αυτή αποτελεί άρρηκτη συνιστώσα της ψυχής του έθνους μας - και όταν οι άνθρωποι την αλλάζουν (ένεκα οιωνδήποτε περιστάσεων) προκαλούν ρήξη με το παρελθόν, εγκαταλείποντάς το και υιοθετώντας το «καινούργιο». Αν αυτή η αλλαγή προς το «καινούργιο» επέλθει σταδιακά και με βάση την φυσική εξέλιξη ενός έθνους, τότε δεν είναι ένα απαραίτητα αρνητικό φαινόμενο. Όταν όμως οι αλλαγές λαμβάνουν χώρα σε μικρό χρονικό διάστημα από ισχυρές εξωτερικές επιδράσεις, δίχως την συνειδητή επιλογή των ανθρώπων που αποτελούν το έθνος, τότε ο λαός, εκφυλιζόμενος και ποδηγετούμενος, απαρνείται εν τέλει την ταυτότητά του. Έκτοτε είτε παραδίδεται σε ένα ισχυρότερο έθνος (εάν εξ αιτίας της κυριαρχίας ή της επιδράσεως αυτού έγιναν οι αλλαγές στην γλώσσα) είτε γίνεται έρμαιο των μοντέρνων καιρών και των κακώς νοουμένων προοδευτικών-φιλελευθέρων ρευμάτων της εκάστοτε παρηκμα- σμένης εποχής. Κατ' αυτόν τον τρόπο ένα έθνος που βλέπει την γλώσσα του να χάνεται παύει να βλέπει τον εαυτό του με τα μάτια του και τα κριτήριά του. Δεν είναι πλέον εις θέσιν να αξιολογήσει μήτε την δική του πορεία μήτε των άλλων. Έθνος που έχει χάσει την γλώσσα του είναι σαν έναν άνθρωπο που έχει χάσει τον δρόμο του και δεν γνωρίζει από πού προέρχεται και που πηγαίνει, άρα και γιατί επέλεξε τον δρόμο που επέλεξε (εν προκειμένω τον δρόμο της καταστροφής) και όχι κάποιον άλλο . Όσο πιο γρήγορα μεταβληθεί η γλώσσα ενός έθνους τόσο πιο επισφαλής καθίσταται η θέση του σε σχέση με τη διατήρηση των παραδόσεων και της κληρονομιάς του, της ίδιας της εθνοφυλετικής του ψυχής. Η Ελληνική γλώσσα έχει πάρει σήμερα μία πορεία εκφυλισμού, όπου οι εγχώριοι δοσίλογοι, πατώντας επάνω στην αφέλεια και τις συστηματικώς υποδαυλιζόμενες και καλλιεργούμενες πιθηκιστικές τάσεις εκμοντερνισμού των μαζών, επιθυμούν σταδιακά να την αλλοτριώσουν σε τέτοιον βαθμό, ώστε εν τέλει να εξαλείψουν παντελώς το αρχικό της πνεύμα. Εκείνο το πνεύμα που δημιούργησε το μεγαλείο της Ελληνικότητος, χαράσσοντας στους αιώνες των αιώνων την Ελλάδα, ως Ουσία, Πνεύμα και Αίμα.

Ως κόρην οφθαλμού και μόνον έτσι οφείλουμε να διαφυλάξουμε την γλώσσα μας. Για αυτούς που αγωνίζονται για την Ελλάδα, για τους αγέννητους της Φυλής, για τους νεκρούς του Γένους.

῞Οταν κάποτε φύγω ἀπό τοῦτο τό φῶς
θά ἑλιχθῶ πρός τά πάνω ὅπως ἕνα
ρυακάκι πού μουρμουρίζει.
Κι ἄν τυχόν κάπου ἀνάμεσα
στούς γαλάζιους διαδρόμους
συναντήσω ἀγγέλους, θά τούς
μιλήσω ἑλληνικά, ἐπειδή
δέν ξέρουνε γλῶσσες. Μιλᾶνε
μεταξύ τους μέ μουσική.

Ἡ Ἑλληνική γλῶσσα - Νικηφόρος Βρεττάκος